

Cổ Đại Thí Hôn (Cổ Đại Thử Cưới)

Chương 329 : Chương 329: Cần gì để ý

Diệp Đức Hoài một đêm không chợp mắt, cứ nghĩ lại việc hôm nay đi Lý gia là lại phiền muộn, ngay cả làm thiếp thân người ta cũng không muốn nhận, Diệp Đức Hoài hẳn sống hơn nửa đời người chưa hề có lúc mất mặt như bây giờ, uất ức quá.

Trong lòng Diệp Đức Hoài rõ ràng, cho dù Lâm Lan cùng Minh Doãn đáp ứng, cuộc sống của Hình Nhi cũng sẽ trôi qua không thoải mái gì, aiz! Một chiêu này đúng là vừa hại mình vừa hại người, nước cờ quá dở, nhưng hết lần này tới lần khác Hình Nhi đòi chết, khuyên như thế nào đều không nghe. Diệp Đức Hoài gọi Linh Vận tới, hỏi tiểu thư uống thuốc chưa? Linh Vận lắc đầu, nói, tiểu thư cái gì cũng không chịu ăn. Diệp Đức Hoài buồn bực thở dài một cái, khoát khoát tay để cho Linh Vận lui ra, phân phó quản gia chuẩn bị xe ngựa.

Chưa ra cửa, Đông Tử đã tới, truyền lời Minh Doãn, nói hôm qua Lâm Lan thiếu chút nữa động thai khí, mời hẳn tạm thời chớ nói chuyện này, hết thấy đợi sau khi Lâm Lan sinh sẽ bàn bạc lại. Diệp Đức Hoài cúi đầu suy nghĩ một chút, xoay người đi tới phòng nữ nhi. Lúc này Diệp Hình Nhi đang lên ăn bánh bao Linh Vận kín đáo đưa cho mình, ngày đó lao vào cây cột là tình thế bất đắc dĩ, bằng không phụ thân há có thể tha cho cô ta, tuyệt thực không ăn không uống thuốc là để cho phụ thân nhìn, không nghĩ tới phụ thân thật sự mềm lòng, vì cô ta đi tìm Lâm Lan. Điều này làm cho Diệp Hình Nhi mừng rỡ vạn phần, nghĩ tới biểu ca luôn luôn kính trọng phụ thân, phụ thân ra tay, chuyện này tất nhiên có thể thành. Mặc dù phụ thân hôm qua ấm ức mà quay về, nhưng trong lòng Diệp Hình Nhi tràn đầy tin tưởng... Aiz, sớm biết chiêu này có tác dụng, năm đó phụ thân ép cô ta gả tới Nguyễn gia thì đã làm rồi.

"Lão gia tới." Nha hoàn dưới lầu thông truyền.

Diệp Hình Nhi vội vã đem nửa chiếc bánh bao chưa ăn hết nhét vào trong chăn, lau sạch miệng, nhỏ giọng hỏi Linh Vận: "Như vậy có thể nhìn ra ta đã ăn không?"

Linh Vận lắc đầu. Diệp Hình Nhi nằm xuống tiếp tục giả vờ chết. Diệp

Đức Hoài lên lầu, nhìn nữ nhi bệnh nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh, bên giường chén cháo cùng chén thuốc còn bốc khói để nguyên, lòng lại không khỏi đau xót.

"Hình Nhi, biểu ca con cho người tới truyền lời." Diệp Đức Hoài ngồi xuống bên giường.

Diệp Hình Nhi cố nén không bật thốt lên, từ từ mở mắt ra, hữu khí vô lực gọi: "Phụ thân..."

"Biểu ca con nói, trước mắt biểu tẩu đang có bầu, chuyện của con chờ sau khi biểu tẩu sinh rồi bàn." Diệp Đức Hoài nói.

Trong mắt Diệp Hình Nhi lóe lên tia sáng, biểu ca không từ chối thẳng thừng, còn nói sau này bàn lại, có phải biểu ca đã có ý nạt cô ta?

"Con cũng biết tính tình biểu tẩu con mạnh mẽ, cùng biểu ca con lại tình nồng ý hậu, trong lòng nó không muốn cũng là nhân chi thường tình, huống chi hôm nay lại đang có bầu, không được tức giận, hại tới đứa bé trong bụng. Biểu ca con không khỏi cố kỵ, con nghe lời biểu ca con, nghỉ ngơi cho khỏe, chờ sau khi biểu tẩu sinh xong, cha sẽ nói lại chuyện này với nó." Diệp Đức Hoài lựa lời khuyên.

Trong lòng Diệp Hình Nhi âm thầm mắng, Lâm Lan chết tiệt, hiện tại bụng của cô có đứa bé, tội nhin cô. Tội nhin nhiều năm rồi, thêm mấy tháng cũng được, đến lúc đó, cô đừng mơ tưởng ngăn trở tôi cùng biểu ca ở chung một chỗ.

"Phụ thân... "

Diệp Hình Nhi lắp bắp nói: "Là nữ nhi không tốt, để cho phụ thân khó chịu, nhưng mà, đây là mong muốn duy nhất của cuộc đời nữ nhi."

"Được rồi, cha biết mà, con an tâm dưỡng bệnh đi! Nếu cha đã đáp ứng con, nhất định sẽ làm chủ cho con."

Diệp Đức Hoài an ủi, trong lòng lại có tính toán khác, chuyện này hoãn một chút cũng tốt, nói không chừng mấy tháng sau Hình Nhi lại thay đổi suy nghĩ.

Lâm Lan đợi một ngày. Đại cữu gia không còn tới cửa, có thể thấy được kế hoãn binh có hiệu quả, hiện tại chỉ hi vọng Chu mama có thể sớm trở lại, hi vọng Diệp lão thái thái có thể vì nàng làm chủ.

Phùng Thị mỗi tháng đến ba hoặc năm lần, bất kể Lâm Lan đối với nàng thái độ gì, nàng luôn tươi cười đáp lại. Nhiệt tình mà đối đãi, dần dà, thái độ của Lâm Lan với nàng cũng có chuyển biến tốt đẹp, Phùng Thị được ủng hộ, cộng thêm lão gia thúc giục nàng tới, càng lúc lại càng chịu khó tới thăm Lâm Lan hơn.

"Ta thấy khí sắc của cô hôm nay không thật tốt, có phải thân thể khó chịu?" Phùng Thị quan tâm hỏi.

Lâm Lan cười khổ, từ khi Diệp Hình Nhi đụng cột, nàng ăn không ngon ngủ không yên, liệu có thể khỏe?

"Không có gì, chỉ cảm thấy thân thể càng lúc càng nặng nề, hơi mệt chút." Lâm Lan mạn bất kinh tâm trả lời.

Phùng Thị nhìn bụng Lâm Lan, nhăn mày nói: "Thật sự cũng lớn hơi nhanh, mới hơn năm tháng, thoạt nhìn giống như là đã bảy tám tháng rồi."

Lâm Lan sờ sờ bụng, hôm qua nàng thấy trên bụng mình đã có một vết rạn, không biết chín tháng thì sẽ thế nào.

"Hoa đại phu nói đứa bé rất khỏe." Lâm Lan mỉm cười nói.

Phùng Thị gật đầu: "Đức bé khỏe là tốt rồi, ta chỉ lo lắng đứa bé này quá lớn, cô lại mang thai lần đầu, sẽ rất cực khổ."

Lâm Lan liếc mắt nhìn chỗ thuốc bổ Phùng Thị mang tới, cười nói: "Cho nên, sau này cô đừng xách những đồ này tới, dùng thêm đồ bổ, chẳng phải đứa bé sẽ càng lớn hơn?"

Phùng Thị cười đáp: "Đều là lão gia bảo ta mang đi, cô giữ lại, đợi hậu sản bổ dưỡng thân thể cũng tốt."

Lâm Lan mỉm cười, lão già kia thật sự quan tâm nàng.

"Gần đây Sơn Nhi có ổn không?" Lâm Lan chuyển đề tài hỏi Phùng Thị.

"Sơn Nhi rất tốt! Vốn lão gia muốn cho nó tập võ, Sơn Nhi nói, nó muốn giống tỷ phụ mình thì Trạng nguyên, còn nói là ý của cô, cô đoán thế nào? Lão gia nghe xong không còn ép nó tập võ nữa, trước kia ta dùng hết miệng lưỡi lão gia cũng không nghe, xem ra chỉ có nghe cô nhất." Phùng Thị cười nói.

Lâm Lan mỉm cười: "Làm chuyện mình thích mới có tinh thần, Sơn Nhi thông minh lanh lợi, chỉ cần chịu khổ công, nhất định thành."

"Sơn Nhi rất gắng sức! Hôm nay tự bản thân muốn đi học, không cần ta đốc thúc, tiên sinh khen nó tiến bộ rất nhanh." Phùng Thị nói đến nhi tử, ánh mắt sáng lên, không thể che hết tự hào.

"Sơn Nhi là đứa bé hiểu biết, không phí công yêu thương nó." Lâm Lan nghe vậy cũng cao hứng.

"Đúng rồi, ngày hôm nay tới còn có một chuyện quan trọng muốn cùng cô thương lượng." Phùng Thị do dự nói.

Lâm Lan cười cười: "Cô nói đi."

Phùng Thị nói: "Sắp tới tiết Trung Thu rồi, phụ thân cô muốn gọi cô cùng Lâm Phong qua ăn tết Trung Thu."

Lâm Lan lộ vẻ khó xử, trầm ngâm nói: "Nhưng mà, đại ca của Minh Doãn đã mời chúng ta qua bên kia ăn tết."

Phùng Thị vội la lên: "Nhưng qua tết có thể phụ thân cô sẽ phải đi Phúc Kiến nhậm chức rồi, chuyển đi này không biết ngày nào mới có thể trở về."

Lâm Lan ngây ngốc, có chuyện này?

"Lâm Lan, phụ thân cô rất hi vọng có thể sum họp, lần sum họp sau này không biết là khi nào." Phùng Thị khẩn thiết nói.

Lâm Lan không khỏi do dự, đi hay không đi? Đi, chẳng phải là tha thứ? Nhưng mà không đi... nếu lão già kia thật sự đi Phúc Kiến nhậm chức, sợ là năm ba nữa không về được...

"Để ta và Minh Doãn bàn bạc đã, dù sao cũng đã đáp ứng đại ca của chàng." Lâm Lan uyển chuyển nói.

"Hai người phải tới đây, Sơn Nhi mong ngóng tết Trung Thu mãi, nó viết rất nhiều chữ, bảo là muốn cho cô xem! Nếu cô không đi, nó sẽ thất vọng lắm." Phùng Thị đánh chiêu bài tình thân.

Lâm Lan thích Sơn Nhi, trong lòng nàng có vị trí cho Sơn Nhi. Lâm Lan nghĩ tới gương mặt bánh bao khả ái của Sơn Nhi, ánh mắt chờ đợi, trong lòng dao động, gật đầu nói: "Ta sẽ cố gắng."

Phungf Thị thấy chuyện có thể thành, cao hứng nói: "Ta chờ tin tốt của cô."

Buổi tối, Lâm Lan hỏi Lý Minh Doãn, có phải Lâm Trí Viễn sắp đi Phúc Kiến?

Lý Minh Doãn quanh co: "Có thể, những năm gần đây vùng Lai Phúc của Phúc Kiến bị giặc Oa hung hăng ngang ngược xâm chiếm, tổng đốc Mân Chiết không xử lý nổi, Hoàng thượng cố ý để cho Lâm tướng quân tiếp nhận chức tổng đốc Mân Chiết."

Lâm Lan nghe được hai chữ giặc Oa thì tức giận, những tên giặc Oa là loại vô sỉ nhất, từ cổ chí kim, nhiều lần xâm phạm triều ta, vào thế kỷ hai mươi lại càng làm ra nhiều tội ác thấu trời, đáng hận là, những thứ giặc Oa không chịu thừa nhận hành vi hèn hạ của mình, Lâm Lan ước gì Lâm Trí Viễn đi Mân Chiết, bình định nơi nhỏ bé này, xem bọn chúng còn có thể lớn lối đến bao lâu.

"Sao? Nàng cũng biết chuyện này rồi ư? Lâm phu nhân đã tới?" Lý Minh Doãn hỏi.

Lâm Lan gật đầu: "Phải! Lại đem tới một đồng lớn thuốc bổ, trong nhà không chứa nổi rồi, không nghĩ là ta mở tiệm thuốc, bọn họ tiêu phí tiền

làm gì chứ?"

Lý Minh Doãn cười nói: "Vậy thì mang tới Hồi Xuân Đường bán lại."

Lâm Lan trừng mắt liếc hẳn một cái: "Nói lời này không sợ người chê cười, chẳng lẽ chúng ta thiếu bạc tới độ đó sao?"

Lý Minh Doãn ha ha cười nói: "Nói giỡn thôi mà, nàng tưởng thật à?"

Lâm Lan sáng giọng: "Nghiêm túc nào, hôm nay Phùng Thị tới là bảo chúng ta tới nhà cô ấy ăn tết Trung Thu, ta chưa đáp ứng, chàng bảo có đi hay không?"

Lý Minh Doãn thu lại nụ cười, rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Thật ra nàng rồi rắm nói lên rằng nàng muốn đi, có điều trong lòng còn có điểm vướng mắc, cảm thấy nếu là đi, chẳng khác nào tha thứ cho cha nàng, như vậy là có lỗi với mẹ, có đúng hay không?"

Lâm Lan bĩu môi, Minh Doãn liếc mắt có thể thấu tâm tư của nàng.

"Lan Nhi, thật ra thì, có câu ta đã sớm muốn hỏi nàng, nếu như mẹ nàng còn sống, mẹ nàng có thể tha thứ cho cha nàng không?" Lý Minh Doãn hỏi.

Vấn đề này, Lâm Lan chưa bao giờ nghĩ tới, cho tới nay, nàng đều đứng trên lập trường của bản thân mà suy nghĩ việc này, Minh Doãn vừa hỏi, nàng đột nhiên cảm thấy rất mờ mịt, lập trường nàng vốn kiên định trở nên lung lay, mẹ có thể tha thứ không? Có lẽ mẹ rất tức giận, rất thương tâm, nhưng chắc hẳn mẹ sẽ tha thứ! Mẹ rất yêu trọng phu mình, mẹ là người của thời đại này, nữ tử... trọng phu là trời, cho dù trọng phu làm chuyện sai lầm, thê tử cũng phải nén giận.

Nhìn Lan Nhi thần sắc ảm nhiên, Lý Minh Doãn cầm tay nàng, chậm rãi nói: "Trong lòng nàng đã có đáp án rồi không phải sao? Dù sao, cha nàng không phải cố ý phạm sai lầm, mẹ nàng tức giận rồi cũng sẽ tha thứ cho ông, huống chi cha nàng thật tâm nghĩ đền bù thiệt thòi cho huynh muội nàng, ông ấy đã rất cố gắng rồi. Lan Nhi, nghe ta một câu khuyên, có một số việc chấp nhất thái quá đối với mình, với người đều không có lợi, ông ấy là cha nàng, chuyện này không thể thay đổi."

"Nhưng mà... Trong lòng ta nuốt không trôi khẩu khí này." Lâm Lan phần nộ nói.

"Nàng xem, trong lòng nàng khó chịu, như vậy không tốt, nghe ta, nàng không cần phải rối rắm, chẳng phải chỉ là tết Trung Thu thôi sao? Đi thì đi, không đi thì thôi! Chỉ có trong lòng nàng phai nhạt, nàng mới có thể chân chánh giải khai rối rắm này." Lý Minh Doãn ôn tồn khuyên nhủ.

Lâm Lan hoảng hốt, đúng vậy! Tại sao nàng phải xoắn xuýt như thế này, nói rõ, nàng đã để ý tới người cha này, là thế nào?

LINK Truyện:

Cổ Đại Thí Hôn (Cổ Đại Thử Cưới) <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-dai-thi-hon-co-dai-thu-cuoi-3783637.html>

LINK Chương này:

Chương 329: Cần gì để ý

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-dai-thi-hon-co-dai-thu-cuoi-3783637/chuong-329.html>